

Josep Maria Cullell

“CDC és més que un partit”

Fundador de Convergència, Josep M. Cullell té una llarga i oscil·lant trajectòria dins el partit. Enmig del debat intern que manté la seva formació, ha recuperat un protagonisme que feia temps que no exercia.

Es defineix com “un convergent de l'any 74 que fugí i vol fugir de qualsevol ‘isme’”. És la seva actitud davant la situació interna del seu partit CDC, en ple trasbals des que Miquel Roca decidí de no tornar-se a presentar com a secretari general. Durant les últimes setmanes ha actuat d'home-pont entre les posicions enfrontades, fins i tot entre Roca i Pujol. Aquest fet l'ha portat a ser un dels homes que sona com a candidat a la secretaria general, per més que ell nega que busqui el càrrec i desmenteix que li n'hagin fet la proposta. De moment continua sent cap de l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona, després d'haver estat conseller d'Economia i de Política Territorial. Era un delfí, que va haver de passar a aigües municipals per disciplina, però que pot tornar. “Mai no renuncio a res”, explica. Tot depèn de com es resolgui el conflicte obert, o tal com va dir en discurs d'obertura del congrés de la JNC —un discurs que tradicionalment feia el secretari general de CDC—, quan “la boira escampi”.

—*¿Encara hi ha boira a CDC?*

—És evident que encara no ha escampat del tot. Però, bé, en fi, estic segur que escamparà.

—*¿És optimista?*

—Sempre ho he estat. I els problemes que hi pugui haver dins de Convergència en aquests moments, es resoldran.

—*¿Quins indicis li permeten d'afirmar-ho?*

—No, és purament la percepció que, a tots plegats, des de fa molts anys, ens uneix una sola obsessió, que és el servei al país, el servei a Catalunya. Per tant, en aquest sentit estic segur que es trobaran les solucions que facin factible la solució dels problemes.

—*¿Què serà més difícil de superar, la decisió de Miquel Roca o el fraccionalisme que després ha aparegut dins el partit?*

—Si algú s'instal·lés a Convergència en

el fraccionalisme, amb “ismes” diferents, seria suïcida. Això no vol dir que, de la decisió de Miquel Roca, se'n derivi cap tipus de personalisme.

—*¿Si vostè ho adverteix, vol dir que el perill hi és present?*

—El perill hi és perquè el perill es troba en qualsevol partit, i més en un moment en què es posen sobre la taula un seguit de temes.

—*Darrerament hi ha hagut la crida a la unitat que va fer al congrés de la JNC, i la crida a la unitat que va fer el president Pujol al de CDC. ¿No són moltes crides?*

—Tal com es veu en les assemblees que es van celebrant, locals o territorials, es posa de manifest, clarament, que aquesta unitat bàsicament existeix i que no hi ha cap perill.

—*¿Vostè està d'acord amb els motius de la decisió de Miquel Roca de no optar a la secretaria general?*

—Puc entendre els motius que Roca va aduir per deixar la secretaria general. Els puc entendre i ell sap que vaig fer un esforç per entendre'ls. Una altra cosa és que jo comparteixi la seva decisió, que no comparteixo. I li vaig fer saber que no la compartia. De la cúpula del partit, no la comparteix ningú.

—*Vostè ha afirmat que està convençut que Roca tornarà a la secretaria general. ¿Hi ha alguna cosa de nou en aquest sentit?*

—No, no. Em fa l'efecte, com he dit abans, que la boira va escampant, i les coses van tornant a la normalitat.

—*¿Es bo el debat intern que s'ha obert a CDC després del Congrés?*

—Crec que està per iniciar encara, aquest debat. Jo no l'he vist encara.

—*¿...?*

—A partir del dia 13 de desembre, que és quan hi ha convocat consell nacional, el president, a través d'alguns papers, mirarà de potenciar aquest debat dins de CDC.

—*Com a membre de la permanent del*

partit, ¿per on creu hauria d'anar aquest debat?

—Prefereixo esperar el dia 13 abans de pronunciar-me sobre aquestes coses.

—*¿Què passarà el dia 13?*

—S'escollirà un consell executiu en el qual d'alguna forma es poden assentar les bases de la normalització dins de Convergència.

—*Amb alguns canvis.*

—Això ho ha de preguntar al president.

—*Canviem. Com a diputat al Congrés de Madrid, ¿és partidari de continuar la política de suports parlamentaris puntuals a la majoria socialista o s'estimaria més de participar en una acció de governabilitat?*

—En això som una mica avorrits els convergents, perquè tots contestem el mateix. És evident que nosaltres ens considerem hereus del catalanisme polític de la Lliga d'en Cambó i l'ERC d'en Macià i Companys. Ni uns ni altres no van renunciar a la governabilitat de l'estat espanyol; nosaltres tampoc, evidentment. Hi ha moltes fórmules d'assegurar aquesta governabilitat, des de fora o entrant en un govern. Això és la teoria, en la qual tothom està d'acord, i així ho va decidir el congrés. Ho hem dit sempre. Ara, com això es concreta, quan, amb qui... ja es veurà. En aquests moments és absolutament prematur dir-ho.

—*Però hi ha convergents que no hi estan d'acord i presenten una esmena al congrés rebutjant la possibilitat d'entrar en un govern.*

—Sí, però de totes maneres el congrés en això sí que ha estat molt flexible; deixa les portes obertes a qualsevol solució.

—*¿Ha estat satisfactòria la política de col·laboració amb els socialistes?*

—Bé. Nosaltres hi hem col·laborat en alguns temes, especialment econòmics, cosa que havia portat —i subratllo havia— uns resultats positius. Moltes de les tesis que nosaltres defensàvem en el nostre programa



ma electoral, havien estat acceptades per la majoria socialista. Després, de cop i volta, amb les reformes del senyor Solchaga, totes aquestes promeses han quedat enrere. Tots els acords a què havíem arribat s'han desfet, i ara tenim una posició diametralment oposada a la política econòmica que segueix el govern.

—*¿El balanç?*

—Des del punt de vista de la política econòmica, el balanç ha anat cap a pitjor.

—*¿I en política autonòmica?*

—En política autonòmica tenim un contenciós, l'incompliment de la cessió del 15 per cent de l'IRPF, que fa que les coses positives que s'havien obtingut quedin absolutament desdibuixades.

—*Globalment, ¿les relacions de Convergència amb els socialistes passen pel seu pitjor moment?*

—No m'agrada fer balanços així, diguem-ne catastrofistes. Fa sis mesos dèiem: Ara més, perquè no estem satisfets, perquè no volem caure en el cofoisme. Però també cal recordar que mai la Catalunya moderna no havia tingut durant tant de temps, tant de poder. Es així i és irrefutable. Que no vol dir que en tinguem prou.

—*Un altre dels problemes que es debat després del congrés és l'articulació entre CDC i el govern de la Generalitat. ¿Quina hauria de ser aquesta articulació?*

—Aquest tema existeix, però no és específic de Convergència. És un problema que tenim, però que també tenen tots els partits que governen. Tampoc no crec que presenti un grau de conflictivitat excessiu. En aquests dotze anys les coses han anat relativament bé i no hi ha hagut episodis especialment conflictius entre l'acció de govern i el partit. Jo no en recordo almenys; m'agradaria que algú me'n recordés algun, però jo no en recordo...

—*...El paper del partit en la designació dels consellers del govern.*

—Aquesta és una esfera de l'autonomia del president de la Generalitat i, per mi, mai no hi ha hagut ningú, almenys jo no, que des de dins el partit qüestionés aquesta autonomia del president.

—*Un altre tema que és motiu de discussió és la coalició amb Unió. ¿S'ha de repensar la coalició CiU?*

—De fet és l'únic motiu que Miquel Roca esgrimeix per no presentar-se de secretari general. Crec que la coalició, en termes generals, ha funcionat bé. Probablement ha tingut els seus problemes, sobretot en les convergències locals i les unions locals. Probablement aquestes dificultats molt conjunturals i localitzades s'han personalitzat massa a l'esquena d'en Duran i

Lleida i d'en Roca. Però fàcilment pot ser reconduïble a través del comitè d'enllaç, que s'ha de reunir, i que es despersonalitzin els conflictes. Sincerament, no m'amoïna massa. És fàcilment reconduïble perquè a totes dues parts ens interessa continuar aquest matrimoni.

—*No és només Unió el que separa Miquel Roca de Jordi Pujol.*

—Jo no haig de fer judicis d'intencions sobre les paraules de Miquel Roca. Ell diu que és Unió i jo crec que és Unió.

—*En la situació actual, ¿com es defineix vostè dins CDC?*

—Sóc un convergent de l'any 74, amb tot el que vol dir això. Vol dir que entraves en un partit on convergia gent molt diferent, que venia de la socialdemocràcia, del liberalisme, de la democràcia cristiana, o només de la voluntat de servir el país. Tots plegats es deixaven retallar una mica la capa per tal de posar com a nexa comú de tots la voluntat de reconstruir un país que estava vençut l'any 39. Avui, divuit anys després, el país continua no sent normal del tot. Per tant, un projecte com el de CDC, que posi l'accent fonamental en la idea de fer país, continua sent vàlid. Jo, l'única etiqueta que accepto és la de convergent 74.

—*¿Creu que encara continua vigent l'esperit del 74?*

—Crec que sí, i si no continués vigent, adaptat al 92, s'hauria de procurar de remoure les brases per mantenir-lo.

—*¿No pensa que hi ha molta gent que es mira els problemes entre Pujol i Roca des de darrere la barrera?*

—No. A Convergència hi ha una gran virtut, que és la virtut de la prudència. En aquest cas, podríem qualificar-la d'exquisida prudència, per tal de procurar que els problemes es resolguin sense fer soroll.

—*¿Aquest seria el seu consell a la militància, prudència?*

—Que siguin molt prudents evidentment, a l'hora de voler afrontar problemes.

—*¿Què té a dir sobre les darreres acusacions de frau i prevaricació que afecten dirigents del partit, entre els quals vostè?*

—Miri, aquest és un tema que jo preferiria no comentar. Desgraciadament m'he vist implicat en el tema dels avals de la CARIC. Crec sincerament que la tècnica de les filtracions s'utilitza volgudament per desprestigiar les persones, per ferir-les en el que tenen de més íntim, que és el seu honor. Però dit això, vull expressar la satisfacció que em produeix el fet que de 14 fiscals que té el Tribunal Suprem, 11 es manifestessin a favor d'arxivar el cas perquè no hi havia cap indici de delictes. La



“No comparteixo la decisió de Miquel Roca, però puc entendre els seus motius.”

CARME PUÉRTOLAS

rotunditat de la sentència em permet de refermar-me en el que havíem dit sempre: des de la Generalitat havíem complert sempre la llei i l'havíem fet complir.

També m'haguera agradat veure els senyors —i dic els que dic i no en dic més— Vidal Quadras, Colom i Obiols, aquests tres —sense en Ribó, que es va portar bé—, ja que es van aprofitar tant de les filtracions, veure un gest de reconeixement que s'havien equivocat en les seves manifestacions.

—*Pel que em diu, se sent ferit.*

—Sí em sento ferit, però la vida continua. En política, a qui li tremolin les cames, ha de canviar d'ofici. Aquest és un ofici dur.

—*¿CDC és un partit o un moviment?*

—CDC és un partit. És un partit que guanya eleccions, té una estructura de partit, celebra congressos de partit, etc. El que passa és que estem en un país que no és normal, desgraciadament. Així com el Barça és un equip de futbol, que guanya lligues, la Copa d'Europa, però que no deixa de ser quelcom més que un equip de futbol, Convergència, que és un partit, no deixa tampoc de ser quelcom més que un partit. Ni hauria de deixar de ser quelcom més que un partit. CDC hauria de tenir la força suficient per a aglutinar al voltant seu tota una sèrie de gent que es pot trobar incòmoda fins i tot en el que són les estructures rígides d'un partit, però que d'alguna forma vol col·laborar en el que és aquest procés de reconstrucció nacional d'un país que encara no ha arribat al seu grau de normalitat.

—*Si deixés de ser més que un partit, ¿podria començar a perdre eleccions?*

—No ho sé. És possible. En tot cas no plantejo només en termes electorals la necessitat que CDC sigui més que un partit.

—*Des que va començar la crisi, vostè*

ha anat agafant rellevància en el partit, va inaugurar el congrés de la JNC...

—No, no s'equivoquin. És possible que hagi estat així. Jo, en el partit, només en tinc unes, de responsabilitats, que són les de tirar endavant l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona i les de complir el meu deure com a diputat a Madrid. No en tinc d'altres, ni tampoc en desitjo d'altres.

—*I en el cas que Roca no tornés al seu càrrec i el president li proposés la secretaria general, ¿acceptaria?*

—Aquesta és una hipòtesi que el meu ordenador particular no considera.

—*¿Es cert que Pujol li ho ha proposat?*

—No és veritat.

—*¿Després de tants anys fent oposició a l'Ajuntament de Barcelona, no té ganes d'assumir nous reptes?*

—Ni personalment ni políticament, mai no renuncio a res jo.

—*¿Passar de ser superconseller d'Economia a rival de Pasqual Maragall va ser dur?*

—Sóc una persona disciplinada.

—*¿Qui ho va decidir?*

—El partit.

—*¿I li va agradar la decisió?*

—Malament aniríem si la gent només prengués les seves decisions i continués amb els seus compromisos només en funció del que són els seus sentiments.

—*¿Quin balanç fa de la seva etapa municipal?*

—Des del punt de vista del partit o la col·lecció, comencem l'any 87 amb un Maragall que acaba de ser nominat alcalde olímpic. Amb tot pugem de tretze a disset. Al 91, després d'haver portat molt malament les coses dins el nostre partit —no hem d'amagar l'autocrítica— em torno a presentar, i aguantem l'investida de l'alcalde olímpic, evitem que tregui majoria absoluta i ens quedem igual. Ha estat una



"En política, a qui li tremolin les cames, ha de canviar d'ofici. Aquest és un ofici dur."

CARME PUÉRTOLAS

guerra de trinxeres. Durant aquests anys hem complert la tasca que teníem assignada: evitar que l'adversari anorrees el nostre camp, portats per l'èxit olímpic. Des del punt de vista electoral, hem complert el nostre deure.

—*¿I des del punt de vista personal?*

—No, personal no compta en política.

—*¿Mai?*

—La decisió que prens personalment és d'estar o no estar en un partit. Quan estàs en un partit hi ha la fidelitat i la disciplina del partit.

—*Vostè ha demostrat una elevada fidelitat a Jordi Pujol, ¿no?*

—Ho he procurat. Deia, però, que el balanç des del punt de vista electoral és bo i des del punt de vista de la tasca feta doncs, home, crec que hem denunciat disbarats del govern. Hem evitat mals majors i ens hem apuntat alguns èxits. Desgraciadament hi ha dos temes en els quals jo busco el consens, però no hi ha manera. És el tema de buscar una solució definitiva per al finançament de l'Ajuntament i el tema de la Carta Municipal.

—*¿El pacte olímpic ha estat bo?*

—Ha estat necessari.

—*¿Que no vol dir necessàriament bo.*

—Ha estat necessari i a conseqüència d'aquest pacte hem ajudat tots plegats a fer que els Jocs fossin un èxit, la qual cosa és positiva per a Barcelona i per a Catalunya.

—*¿Aquest pacte ha reforçat d'alguna manera Pasqual Maragall?*

—Segur, segur.

—*¿Un altre sacrifici disciplinat?*

—¡Home! Vostè es pensarà que sóc masoca al final. No és una decisió personal meva, però la gent de Convergència ens distingim perquè els interessos del país o de la ciutat passen per sobre els interessos de partit. I així ha estat també en la qüestió olímpica.

—*¿Amb el COC els Jocs haurien anat millor?*

—Vostè ja sap el que penso jo del COC, però de totes maneres el que crec és que els polítics hem d'opinar molt poc sobre això. És una cosa que pertany i ha de pertànyer únicament i exclusiva al que és l'àmbit dels esportistes. Si ens hi posem nosaltres, ho embolicarem.

—*¿Quina és la situació de l'Ajuntament post-olímpic?*

—És pràcticament de fallida. I no a conseqüència dels Jocs exclusivament, sinó a conseqüència d'una política que fa molt de temps que dura, la d'estirar més el braç que la màniga. Els Jocs han agreujat aquesta situació, amb el mal acord d'HOLSA, amb la mala negociació de Maragall amb Madrid. Sevilla, amb un alcalde no socialista, ha rebut més ajudes que Barcelona, amb alcalde socialista.

—*¿Quina és la seva xifra del deute municipal?*

—Nosaltres partim de la xifra auditada per ells, que és de 240 mil milions de pessetes, però aquí no hi posen la part que l'ajuntament deu a HOLSA, ni el dèficit de transports, ni els avals. Tot això sumat, ens n'anem més enllà dels 350 mil milions de pessetes.

—*¿La seva solució a aquesta situació?*

—L'una és començar a aplicar el pla d'austeritat que vam presentar fa uns dies, més com un valor simbòlic que no com a solució. Cal frenar despeses inútils, la despesa corrent de l'Ajuntament. La solució Maragall, apujar més els impostos, no és la solució. Resumint molt, la solució demana de desenvolupar la llei de bases locals, que assenyala que Barcelona i Madrid han de tenir un tractament específic com a capitals espanyoles per tal d'afrontar una colla de despeses. En definitiva,

una més elevada participació de l'Ajuntament de Barcelona en els ingressos de l'estat.

—*¿A vostè, li costa gaire fer oposició als socialistes a Barcelona i donar-los suports al Congrés dels Diputats?*

—No. Jo em plantejo les coses diferent. Voto amb els socialistes a Barcelona quan arribem a un acord respecte al meu programa, i voto a Madrid amb els socialistes quan arribem a un acord també respecte al nostre programa.

—*¿L'Ajuntament de Barcelona és l'assignatura pendent de CiU?*

—Segur.

—*¿L'aprovarà algun dia?*

—Segur.

—*¿Quan?*

—Això ja no ho sé. Al 95 hi ha possibilitats.

—*¿Acceptaria el "sacrifici" de presentar-se de nou, després d'haver perdut dues vegades?*

—La política és molt fluida i fer hipòtesis de treball a tres anys vista sempre m'ha semblat una ruqueria.

—*¿Li fa por tornar a perdre unes eleccions?*

—Ja he dit abans que, a un polític, no li han de tremolar les cames.

—*¿Té ambicions?*

—No renuncio a res, ni personalment ni políticament.

—*¿Què vol dir personalment?*

—Res, subratllo aquestes dues coses.

—*¿Està satisfet de la seva carrera política?*

—No m'ha preocupat mai examinar la meva carrera política. He tingut grans satisfaccions. No sóc masoca. Si estic en política, és perquè m'agrada i perquè continuo divertint-m'hi.

Pere Martí